

BRASILIEN

Antonios pappa i fängelse

Våren står för dörren och utanför mitt fönster anar man blommorna i det stora äppelträdet, det dröjer inte många dagar innan det står i full blom. Dörrar är egentligen något väldigt speciellt, de visar vägen in eller vägen ut från något. Det är inte alltid man vet vad som döljer sig bakom en dörr. Den öppnas och man kan känna sig välkommen eller stängas för att skydda och hålla ovälkomna ute.

På gatubarnsprojektet i Brasilien står dörrar öppna till hjälp för barn från slummen och de får uppleva både trygghet och skydd när de går in genom dessa till fotbolls- och musikskolan.

Vid mitt senaste besök var vi en tidig morgon på väg till gatubarnsprojektet i Salvador. Bilarna tutade och avgaserna låg tunga över staden. Solens strålar försökte tränga sig igenom dimman. Under broarna såg jag barn och äldre som vaknat till efter att de sovit på enkla pappkartonger under natten.

Innan vi klev in i lokalerna gick vi genom flera dörrar, några med extra lås på. Det pratades, hälsades och pussades. I Brasilien hälsar man varandra med att pussa på kinden. Projektledaren och kökspersonalen pratade i köket, det hade kommit en gåva med mat från en affär under morgonen. Frukosten var framdukad innanför dörren till matsalen. Vi gick mot den stora dörren där barnen redan stod på kö för att

komma in, den öppnades och varje barn välkomnades. När alla var på plats bad man bordsbön. Det blev knäpptyst. Barnen satt med knäppta händer och stängda ögon oavsett vilket sammanhang de kom ifrån. Det fanns en stor respekt att tacka Gud för maten och för att de får vara på projektet. Barnen åt med god aptit och därefter gick de till sina klassrum. Många dörrar i korridoren stod öppna och atmosfären var varm och inbjudande.

Barnen som kommer till projektet lever i något av de slumområden som ligger i närheten. De bor i skjut- eller enkla hus med trasiga dörrar eller med dörrar som har flera lås. En del lever i fruktan för att gängkriminella ska komma om deras föräldrar är inblandade i någon form av droghandel eller annan olaglig verksamhet. Dörren till de enkla husen berättar något för oss som besökare.

Hembesök hos Antonio

Vi gjorde ett hembesök hos Antonio som går i fotbollsskolan och som bor i slumområdet Bate Facho. En av våra medarbetare berättade att vi inte skulle titta mot ett av husen på höger sida när vi väl var inne på området, det var huset med den blå dörren. Där bor den person som styr i slumområdet och han flyr inga medel om han vill skjuta eller ställa till bråk. Vi gick snabbt förbi och tittade åt ett annat håll. Vi

William

Kalleb

Hemma

kom fram till det hus som vi skulle besöka. Där var dörren öppen och på trottoaren satt en liten flicka och väntade på sin bror, som hade varit på fotbollsprojektet under dagen. Antonios mamma bjöd in oss. Vi satte oss på en trasig soffa som knappt höll ihop. I rummet sov alla tillsammans på enkla madrasser och på en enkel säng. Rose berättade sin berättelse. Antonios pappa satt i fängelse och de hade inte träffat honom på väldigt länge. Hon tackade för att Antonio får gå i skolan och de berättade att han är glad när han kommer hem. Det var en fin stund hos den lilla familjen. Dagen därpå träffade jag Antonio i projektet igen och han vinkade glatt när han såg mig. "Bom dia tia", ropade han som betyder "God dag moster".

I de stora städerna i Brasilien lever tiotusentals människor i fattigdom i så kallade favelas, slumområden. Dessa kontrolleras och styrs av gäng och kännetecknas av brottslighet, bostadsbrist, arbetslöshet och dåliga sanitära förhållanden. Våra insatser riktar sig till barn och ungdomar från dessa områden. Många av barnen i projektet kan berätta om syskon eller föräldrar som sitter i fängelse. Barnen i projektet är ofta påverkade av sin uppväxtmiljö och de behöver hjälp att bryta ett destruktivt livs- och tankemönster. Insatserna är långsiktiga och är till för både pojkar och flickor.

Just nu finns det 127 barn inskrivna i musikskolan och 88 i fotbollsskolan. Barnen är mellan 6 och 14 år gamla.

Vår medarbetare Edilene Barbosa skriver:

William, 6 år, är inskriven i fotbollsskolan. Han bor med sin mor, mormor och farbror i ett hus som tillhör mormodern. Mamman är passiv och det enda hon orkar är att följa William till skolan och att hämta honom. Mormodern har stora hälsoproblem, hon behöver hjälp av Williams mamma för att klara sig. Farbrodern bidrar till kostnaderna för det enkla hus som de alla bor i. Williams föräldrar är skilda och hans pappa har tre andra barn. Han lever i ett annat förhållande och är inte delaktig i Williams liv. När William är hemma är han mycket rastlös. Hans farbror har en aggressiv attityd till honom. William har behövt mycket stöd från personalen i projektet för att lindra den sociala utsatthet som han upplever. William hade svårt att komma överens med sina klasskamrater när han kom till projektet. Men efter en tid såg man att William förändrades. Han såg mycket upp till idrottsläraren Delson, som undervisar i sport och

som blev en bra förebild. Idag kan William hantera sina känslor mycket bättre. Han är lugn och trivs på skolan och med sina kompisar. När våra medarbetare frågar honom vad han vill göra när han blir stor svarar han;
- Jag vill bli idrottslärare här på fotbollsskolan, precis som Delson.

Kalleb, 7 år, kom till oss 2021 och var då ganska stökig. Han hade svårt att sitta still och kunde inte koncentrera sig, han demonstrerade så fort han fick en instruktion. Gradvis såg vi hur Kalleb började ändra sitt beteende. Han visade sig vara musikalisk och trivdes så fort de skulle spela musik. Kalleb bor med sin mamma och sin syster i ett hus som tillhör hans mormor eftersom han mamma inte har råd med hyran på något annat ställe. Kalleb sover i samma säng som sin mamma och syster eftersom de inte har plats med någon mer säng. Kallebs pappa genomgår för närvarande behandling på ett center för narkomaner eftersom han varit missbrukare under många år. När Kalleb kom till projektet fick han testa olika musikinstrument och sedan önska ett som han helst skulle vilja spela. Han valde fiol vilket överraskade oss. Läraren, Tarsis, har lyckats väldigt bra med att motivera honom och han deltar fokuserat och motiverat på lektionerna. Läraren skrev följande:
- Vad jag ser är att Kalleb har förändrats sedan han kom till projektet. Han har utvecklats både fysiskt, kognitivt, emotionellt och socialt. Han är en omtänksam pojke som har stor lust att lära.

Vi tackar Gud för Kalleb och för alla andra barn som vi når genom fotbolls- och musikskolan. Barnen får nya upplevelser med positiva förebilder, utbildning, omsorg, vård, fysisk träning som stärker dem som individer. Tack för ert stöd och för allt ni gör för barnen i fotbolls- och musikskolan här i Salvador, avslutar Edilene.

Tack för allt du gör för BarnSamariten. Tillsammans förändrar vi liv och ger föräldrar och barn hopp för framtiden. Gud välsigne dig!

Med varma hälsningar

Britt-Marie Ström
Verksamhetsledare